Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1. September 1897. 46de Aargang.

Utahs Pioner-Jubilæum.

Den store Fest i Utah er forbi, og vel maa enhver Mormon-Pioners Hjerte svulme af Glæde og Taknemlighed over, at han har oplevet en saadan Tid.

Pionererne have i disse Festens Dage været Hædersgjæster og have modtaget en velfortjent Hyldest ikke alene fra deres Efterkommere og Trosfæller, men fra alle Statens Borgere uden Hensyn til religiøse eller politiske Anskuelser. Endog de Tusinder, som vare tilstede fra andre Stater og Lande for at overvære Utahs Halvhundredaars-Jubilæum, vare uudtømmelige i deres Ros over Grundlæggerne af Utah og deres Bedrifter, hvis Frugter nu fremvises for Verden paa en saa herlig Maade.

Festen tog sin Begyndelse den 20. Juli; tidlig om Morgenen affyredes en Salut fra de gamle Kanoner, som have tilhørt Nauvoo-Legionen, og som nu betjentes af de endnu levende Medlemmer af dette historiske Militær-Korps.

En af de Kanoner, som bleve bragte til Bjergene af de første Pionerer, havde gjort Tjeneste i Slaget ved New-Orleans den 8. Januar 1815, da Wellingtons Veteraner, som havde overvundet Napoleon den Stores Hære i Spanien, maatte bide i Græsset for Union-Generalen Andrew Jacksons tapre lille Skare.

Lidt før Kl. 10 begyndte Pioner-Paraden sin Marsch, og det var et sjældent Syn, som længe vil erindres, at se disse gamle Mænd og Kvinder, som vare samlede fra forskjellige Dele af Landet, og som nu atter i hverandres Selskab kunde omtale deres tidligere Oplevelser og se det Land, de havde fundet som en Ørken, blomstre som en Rosengaard.

Deres Ansigter straalede af Glæde, og deres Læber udtalte Hjertets Taknemlighed, fordi Herren gjennem Livets skiftende Scener havde sparet dem, saa at de kunde skue denne Dag og tage Del i Højtideligholdelsen af den halvtredsindstyvende Aarsdag for deres Ankomst til disse Dale.

Der gik 318 Pionerer i Rækkerne, og blandt dem var der mange Kvinder, som havde trodset Ørkenens Farer i de tidlige Dage; en Del af de Ældre, som vare for svage til at gaa, fulgte efter

i Kareter. Talrige Musikkorps oplivede Marschen med deres inspirerende Toner. Langs Vejen blottede Ungdommen Hovederne med Ærbødighed og til Ære for de sølverhaarede Veteraner, som grundfæstede Folket i disse Dale, og mægtige Hurraraab gjenlød fra den forsamlede Mængde som Anerkjendelse af deres ædle Daad, der aldrig vil blive glemt.

Ved Ankomsten til Pioner-Monumentet bleve Pionererne placerede paa Tribunen, medens Folkemængden fyldte Pladsen omkring Statuen samt de nærliggende Gader. Ældste Orson F. Whitney oplæste Præsident Woodruffs Indvielses-Bøn, og en Ode til Brigham Young blev sungen af Tabernaklets Sangkor, hvorefter Statuen af Monument-Komiteen blev overleveret til Staten og paa dennes Vegne modtaget af Guvernør Heber M. Wells. Derpaa fremstod Præsident Woodruff og sagde: „I Herrens Navn afslører jeg nu dette Monument," og i samme Øjeblik begyndte Stjernebanneret, som havde tilsløret Statuen, at glide bort, og der, staaende paa den prægtige Granitstøtte, saas nu Brigham Youngs heroiske Figur. Atter og atter gjenlød Gaderne af Folkets Jubelraab, medens Kanonerne tordnede fra Bjergene i Nord og Øst. Taler holdtes derefter af Apostel Brigham Young, Profetens ældste nulevende Søn, og af Dommer C. C. Goodwin. Det er interessant at bemærke, at den sidstnævnte Taler tidligere var en ivrig Modstander af Kirken og dens Ledere, men det lader til, at han i de senere Aar har faaet et klarere Syn paa Tingene og indset, hvor stort et Arbejde dette Folk har udført; thi i sin Tale kunde han ikke noksom rose det; i Slutningen vendte han sig til Pionererne, og hans Tale formede sig til Poesi, som rørte de gamle Veteraners Hjerter.

Om Eftermiddagen holdtes et stort Møde i Tabernaklet til Ære for Pionererne. Et Prisdigt, betitlet „Utahs Pionerer", blev oplæst, hvorefter Ældste B. H. Roberts holdt Festtalen. Det var en Anledning, som rørte Talerens dybeste Følelser. Der, foran ham, sadde de Mænd og Kvinder, som han havde hørt omtale paa sin Moders Knæ og læst om fra sin tidligste Barndom — Mænd og Kvinder, som havde lagt Hjørnestenen til den mægtige Stat, hvor der nu nydes Frihed og Velsignelse baade i timelig og aandelig Henseende. Ældste Roberts viste sig at være Anledningen voksen. Medens han talte, følte man: „Det er Sandhed, herlig Sandhed, som bringer Hjertet til at svulme af Stolthed og Glæde."

Derefter dekoreredes enhver af de 663 Pionerer med en smuk Guldmedalje; Præsident Wilford Woodruff var som den ældste nulevende Pioner den Første, som modtog Hæderstegnet.

Om Onsdagen den 21. vistes ved en pragtfuld Procession den Fremgang, Utah har gjort i de henrundne 50 Aar. Stor Begejstring herskede blandt Tilskuerne, da Folkets og Statens Udvikling Skridt for Skridt oprulledes for deres Øjne. Først kom Indianerne, Landets oprindelige Beboere, derefter Stifinderen og Pelsjægeren, Jim Bridger, som tilbød Pionererne 1000 Doll. for den første Skjæppe Korn, der kunde avles i Saltsødalen. Saa kom Pionerne fra 47, støvede og trætte. Alt var saa naturligt fremstillet; Vognene, der brugtes, vare de samme, som for 50 Aar siden førtes over Sletterne. Der var endnu den gamle Karet, hvori Præsident Young, syg af Bjergfeber, kjørtes ned i Dalen. Det var i den, han laa, da Herren, som før havde vist ham Saltsødalen i Syner, nu, da hans naturlige Øjne for første Gang skuede

den, atter henrykkede ham og viste ham Landets og Folkets Fremtid; han saa et Telt komme ned fra Himlen og hvile paa Jorden, og en himmelsk Røst sagde til ham: „Her er Stedet, hvor mit Folk Israel skal opslaa sine Telte."

De nulevende Medlemmer af „Mormon-Bataillonen", som udførte den lange Marsch fra Fort Leavenworth til Californien, vare ligeledes i Processionen og modtoge i Forening med Pionererne megen Hyldest fra Folket. Derpaa fremvistes med megen Pragt og Herlighed den gradvise Udvikling indtil den nuværende Tilstand. Processionen var inddelt i seks Afdelinger med 17 Musikkorps og var 45 Minutter om at passere Tribunen.

Den følgende Dag var det Søndagsskole-Børnene, som paraderede. De marscherede, det ene Tusinde efter det andet, i et prægtigt Optog, fyldt med smukke Træk fra Eventyr-Verdenen, Historien osv. Det var et Syn, som rørte Alles Hjerter, at se 10,000 yndige, uskyldige Børn marschere forbi Brigham Youngs Statue og der nedlægge hver en Blomsterbuket som et Tegn paa den store Kjærlighed, hvormed Banebryderne og deres store Leders Minde omsluttes af det Folk, som har fundet lykkelige og behagelige Hjem i Bjergenes Dale. Børnene marscherede til Tabernaklet, hvor et Program blev udført, og Præsident George Q. Cannon talte.

Da man om Aftenen havde overværet den store illuminerede Parade, mente man, at nu var Højdepunktet naaet; et saa pragtfuldt Optog havde aldrig før været set i en Stad i Vesten. Men da saa om Fredagen County-Processionen kom og paa en saa levende og malerisk Maade fremstillede de naturlige Hjælpekilder og den Rigdom, som hvert County (Provinds) besad, og den store Udvikling og Fremgang, der var foregaaet i de henrundne Aar, da bleve Tilskuerne atter henrykte af Forundring og Glæde, og de følte som aldrig før, hvilken mægtig Stat det yngste Medlem i Unionen i Virkeligheden er.

Saa kom Lørdag den 24., Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Saltsødalen; den blev Glandspunktet i den store Fest.

Som et Minde om Pionerernes Loyalitet overfor det Land, der saa grusomt havde forfulgt dem og tilsidst drevet dem udenfor sine Enemærker, idet de umiddelbart efter Ankomsten til Saltsødalen udvalgte det højeste Punkt i Nærheden, Ensign Peak, og der udfoldede Stjernebanneret, havde et af Saltsøstadens store Dagblade, »The Salt Lake Herald«, rejst en smuk Flagstang paa Ensign Peak. Ved Solopgang Lørdag Morgen overgav »The Herald« Staten Flagstangen tilligemed et prægtigt Flag, som derpaa udfoldedes og vajede fra Bjergets Top, medens de Forenede Staters Tropper (24. Infanteri-Regiment), som ere stationerede i Fort Douglas ved Foden af Bjergene et Par engelske Mil fra Staden, saluterede. Øjeblikkeligt besvaredes Salutten af Utahs National-Gardes Batterier; ogsaa Nauvoo-Legionens Kanoner blandede deres Torden med de andres.

De forudgaaende Processioner samledes paa denne Dag til et mægtigt Optog, der var ca. 8 engelske Mil langt. Processionen satte sig i Bevægelse Kl. 11; først kom det 24. Regiment Forenede Staters Infanteri under Oberst Kents Kommando; saa fulgte det 9. Kavaleri-Regiment fra Fort Duchesne; derefter kom Guvernør Wells med Stab og det første Infanteri-Regiment af Utahs National-Garde under Adjudant-General John Q. Cannons Kommando, fulgt af

Statens Artilleri, og sidst kom Kavaleriet.

Umiddelbart efter Statens Tropper marscherede „Mormon-Bataillonen", eller rettere sagt det tiloversblevne af den, der bestod af 38 Mænd og 3 Kvinder, som havde udført den historiske Marsch fra Fort Leavenworth til det Stille Havs Kyster. De hilsedes af høje Bifaldsraab langs hele Linjen. Den lange Række af Indianere tiltrak sig ogsaa megen Opmærksomhed, idet de med vajende Fjerbuske og bemalede Ansigter søgte at følge i Takt med deres Musikkorps, hvilket imidlertid syntes at falde dem vanskeligt. Nauvoo-Legionen og Livgarden vare ogsaa repræsenterede ved det gamle Musikkorps og de nulevende Medlemmer af disse Organisationer. Da Præsident Woodruff kom kjørende i Spidsen for ca. 450 Pionerer, hvoraf henved en Trediedel vare Kvinder, naaede Bifaldsraabene deres Højdepunkt. Det var tydeligt at se, at al denne Hyldest frydede de gamle Veteraners Hjerter. Der fældtes Taarer blandt Tilskuerne og i Processionen, men det var Glædes- og Taknemligheds-Taarer, fordi disse tunge Prøve-Dage tilhørte Fortiden, og fordi Herren havde tilladt dem at opleve denne store og herlige Dag. Saa fulgte Præsident Youngs Karet, trukket af et lille Kompagni af hans Børnebørn, derpaa de førnævnte gamle Kanoner, og Pioner-Afdelingen sluttede med Nauvoo Musikkorps, hvoraf der endnu var 16 Medlemmer tilbage.

Derefter kom Emigrations-Vognene og Haandkarre-Kompagnierne, som have ført saa mange af vore skandinaviske Søskende til Bjergenes Kamre. Fremstillingen var her som i alle Afdelingerne mest levende og malerisk. Man fandt sig pludselig hensat 40—50 Aar tilbage i Tiden og ude paa Amerikas uhyre Sletter i et Emigrant-Tog. Intet manglede for at gjøre Efterlignelsen fuldstændig. Udviklingen og Fremgangen vistes derpaa i Rækkefølge, lige fra „Ekko af 1847" til „Utah i Dag", og blev fulgt af County-Paraden, Afdelinger af Børnenes Optog, Cyclister, private Reklame-Fremstillinger fra Forretningshuse osv. Det vilde være umuligt at beskrive Enkelthederne i dette mægtige og pragtfulde Optog, som modtoges af ustandselig Jubel fra den uoverskuelige Folkemasse, der var samlet for at beskue det. Det antages, at mindst 100,000 Mennesker vare tilstede. Festen kulminerede i et overmaade storartet og vellykket Fyrværkeri paa Capitol Hill om Aftenen.

Søndag den 25. Juli afholdtes Mindegudstjeneste i Tabernaklet for de hedengangne Pionerer, og i varme, inderlige Ord skildrede Talerne den Trofasthed og Standhaftighed, der udvistes under den lange og besværlige Rejse samt i de trange Tider, som fulgte efter Ankomsten til Dalene.

Saa var Festen til Ende, og Folket spredtes atter til deres forskjellige Hjem og deres sædvanlige Beskjæftigelse, men paa Alles Sind var indpræntet en Højagtelse som aldrig før for de ærværdige Veteraner, der lagde Statens Grundvold, og for det store Værk, de have udført. Og de mange Besøgende fra andre Stater og Lande have faaet et helt andet Syn paa Livet og Tilstanden i Utah og blandt Mormonerne, end de før havde. Den amerikanske Presse har udvist stor Interesse for Jubilæet; de ledende Blade i Landet have indeholdt lange Artikler desangaaende, og Alle have været enige om, at det var en meget passende og betydningsfuld Fest, som den unge Stat holdt. Alt dette vil stille Utah og Mormonerne i et bedre og sandere Lys

for Verden og vil uden Tvivl have store og gode Følger. Og for Pionererne selv har det i Sandhed været en Jubelfest. Efter mange Aars Forløb have de tilsidst set deres Bestræbelser kronede med Held og deres Arbejde bedømt af Verden paa en sand og retfærdig Maade; de have set en mægtig Stat opbygget paa den Grundvold, de lagde i Ørkenen, og de have set Guds Haand og Kraft aabenbaret i „Grundfæstelsen af Herrens Huses Bjerg paa Bjergenes Toppe".

Maa Herren vedblivende velsigne sit Folk i Zion, og maa den opvoksende Slægt vise sig sine Fædre værdige og føre Værket frem mod Fuldkommenhedens Dag, da Jesus vor Forløser skal regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre og „Jorden være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund".

Dronning Victorias Regjering.

Der er sagt og skrevet Meget angaaende Dronning Victorias Diamant-Jubilæum og den vidunderlige Grad af kjærlig Enthusiasme, som har været udfoldet overalt i det britiske Rige under den store Fest, hvormed Folket har fejret den lykkelige Afslutning paa 60 Aar af dets Dronnings Regjering; utallige Sammenligninger have været dragne mellem Tilstanden i Verden, da den unge Prinsesse blev kronet til Dronning, og Tilstanden, som den findes nu. I disse Lovtaler fremhæves den mageløse Fremgang, som Kunst, Videnskab og Civilisation have gjort under hendes Regjeringstid — en Fremgang, hvortil intet Aarhundrede af Verdens Historie kan vise Mage. Dog i alle disse Sammenligninger har der altid manglet et Punkt. Man har intet Hensyn taget til den religiøse Revolution, som har fundet Sted i Verdens Tanker og Liv, i Særdeleshed blandt de engelsktalende Folkeslag, og som er begrundet i det sande Evangeliums Forkyndelse ved Mænd, ordinerede af Gud og af ham bemyndigede til at forkynde hans Ord.

Det er et meget mærkeligt Sammentræf, at de første Missionærer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som bleve kaldte til at prædike det evige Evangelium i Storbritanien, paa deres Vej ankom til Staden New York den samme Dag, som Dronningen besteg Tronen, og nogle Uger senere landede de paa Englands Kyster. Saaledes kan det da siges, at Dronning Victorias Regjering og Evangeliets Forkyndelse i hendes Rige ere Samtidige.

Hvormeget af det Gode, som har fulgt denne Regjering, der er en direkte eller indirekte Følge af Evangeliets Forkyndelse, vil alene Evigheden kunne aabenbare.

Det er berettet i Ældste Heber C. Kimballs Levnetsløb, at ved en vis Lejlighed, medens han var i London (den 26. Januar 1841), da Dronningen paa sin Vej til Parlamentet var i hans umiddelbare Nærhed, velsignede han hende. Hun var den første Monark i mange Aarhundreder, som modtog en Jesu Kristi Apostels Velsignelse; og hvem kan sige, at denne profetiske Velsignelse ikke har haft sin Virkning med Hensyn til at gjøre Victorias Regjering til, hvad den har været og endnu er. Dersom vi kunne tro hendes loyale Undersaatters Udtalelser, har ingen

Kvinde, siden Eva forlod Paradis, regjeret over en Nation saa vidt udstrakt, saa talrigt befolket, saa rig, saa velsignet med Frihed som den, over hvilken hun er Dronning; og ingen Trone bar nogensinde en Dronning, som var personlig elsket og agtet af saa mange Millioner Sjæle som Victoria.

Det er sandt, at dette skjønne Billede ogsaa har en anden Side; de Sorger, Synder og Lidelser, som følge Menneskeslægten, ere langtfra udryddede i hendes Land; Hungersnøden har ofte hærget hendes Provinser; nu og da har Krigen krævet sine Ofre i Tusindtal; men, tagende Alt i Betragtning, har det været en Regjering af Fremskridt, Udvikling og Velstand blandt den store Masse af Folket. I alle disse Aar har Sandheden, som Gud har aabenbaret i disse sidste Dage, lydt i hendes Undersaatters Øren, og Snese af Tusinder have annammet den. Med saa faa Undtagelser, at de ikke ere nævneværdige, har Evangeliet været forkyndt i Frihed, uden Forfølgelse eller Modstand, overalt i hendes vidstrakte Riger. Det har været forkyndt fjernt og nær paa de britiske Øer; det har lydt i begge Indiernes hede Zoner; det har samlet sine Børn fra Canadas nordlige Hjem og fra de utallige Øer, hvor Austral-Korset stiger højt paa den sydlige Himmel. Er det da ikke konsekvent for os, som tro, at de Hellige ere under Guds specielle Varetægt, ogsaa at tro, at den Lykke og Hæder, som har betegnet Dronning Victorias Regjering, for en stor Del skyldes Herrens Velsignelser, fordi hans Folk under hendes Regjering sammen med Andre har nydt den fælles Beskyttelse af Loven, har haft uindskrænket Frihed til at forkynde hans Ord, udføre hans Evangeliums Ordinancer og oprette hans Kirke efter hans aabenbarede Vilje og Mønster overalt, hvor Englands ædle Herskerinde har haft Herredømme. (Juvenile Instructor.)

De forvende Skrifterne.

En Biskop i den engelske Kirke (Biskop Ryle) har søgt at faa Folket til at tro, at Daabens Ordinance ikke er af stor Betydning, fordi St. Johannes siger, at „Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple". Han siger, at denne Ytring er meget mærkværdig, og at „at døbe" ingenlunde er en vigtig Handling eller Pligt. Han tror ikke, at de kristne Præster ere ordinerede til at udføre den, og efter hans Mening var Daaben ikke bestemt til at indtage en saa ophøjet Stilling i Religionen, som Mange ville anvise den. Han siger, at dersom Daaben havde den Betydning, som Nogle tillægge den, da vilde man aldrig have fortalt os, at „Jesus ikke døbte selv".

Hvis denne Biskops Betragtninger og Slutninger vare rigtige, vilde han fremsætte, at Disciplene, Herrens Apostle, udførte en Ordinance, som han paastaar, at kristne Præster ikke ere ordinerede til at udføre. Sikkert er det, at selv om Frelseren ikke døbte, saa fordrede han, at hans Apostle skulde døbe, og det er ingen Selvfølge, at Daabens Ordinance er et underordnet Arbejde, en Gjerning, der er for ringe og ubetydelig for saakaldte kristne Præster at udføre.

Det Skriftsted, som denne Biskop fremsætter som Bevis for sin Paastand,

bringer ingen saadan Tanke til Folk, der ere bekjendte med Evangeliet, som det blev forkyndt af Frelseren og hans Apostle. Medens vi ikke ville sammenligne de ledende Ældster i denne Kirke med Frelseren, saa kunne vi dog fremsætte Eksempler, tagne fra deres Liv og Erfaringer, til at forklare, hvorfor Jesus ikke døbte, men overlod dette Arbejde til sine Disciple.

Naar Folk have ønsket Daab, har det ofte været Tilfældet, at den ledende Ældste i Stedet for selv at udføre Handlingen har overladt det til sin Medhjælper eller sine Medhjælpere, ikke fordi den var uværdig til hans Opmærksomhed, men fordi han selv var saa meget mere beskjæftiget med at prædike end hans Kollegaer, og fordi han vidste, at det vilde være en Glæde for dem at tage Del i Arbejdet. Forfatteren har selv paa Sandwichs-Øerne fundet det nødvendigt og passende at gjøre saaledes. Somme Tider er en Medhjælper ikke tilstrækkelig bekjendt med Sproget til at kunne prædike i det, men derfor kan han alligevel døbe; og for at han ogsaa kan faa Lejlighed til at deltage i Arbejdet, faar han det Privilegium at døbe de Omvendte. Det har ofte været Tilfældet, at Ældster have rejst sammen med Præster, og de have tilladt Præsterne at udføre Daaben, ikke fordi Ordinancen ikke var af Betydning, men fordi det ofte er mere belejligt og passende, at en Præst eller en yngre Ældste faar Lejlighed til at deltage i Kirkens Opbyggelse. Det er at forvende Skriften, naar den Slutning uddrages af Johannes Ord, at denne Ordinance ikke var tillagt stor Betydning, eftersom det er højst sandsynligt, at det var nogle af Apostlene, som udførte Daabshandlingerne.

Nævnte Biskops Hensigt med at give Apostlens Ord denne Fortolkning er at faa Folk til at tro, at Daaben er ingen Nødvendighed, at den ikke er en væsentlig Del af Kristendommen, eller for at bruge hans egne Ord, at „den virker ikke som et Tryllemiddel, og den meddeler ikke nødvendigvis den Hellig-Aands Naadegave".

Der vil komme en Tid, da denne Mand og alle lignende Lærere ville finde, at Frelserens Ord til Nicodemus vare sande, da han sagde: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Han vil lære, at det er lige saa nødvendigt at blive født af Vand, som det er at blive født af Aanden. (Juvenile Instructor.)

At al Øvrighed er af Gud er jo en af Børnelærens Lærdomme. Det er ogsaa Sandhed, hvis man tilføjer, at Gud aldrig har givet noget Menneske Myndighed til at skade, fortrykke eller underkue andre Mennesker. Al den Myndighed, som kommer fra vor evige Fader, er givet for at hjælpe Menneskene og fremme deres Vel. De, som gjøre dette, holde sig indenfor de Grændser, som Guds Autoritet har sat for dem. Men den, som overtræder disse Grændser, det være sig en Konge, Kejser, Pave, eller hvad anden Stilling han indtager enten paa det borgerlige eller kirkelige Omraade, er en Tyran og kan ikke længere gjøre berettiget Krav paa Lydighed.

Den 1. September 1897.

Præsident Woodruffs Vidnesbyrd til »The World«.

»New York World« for Søndag den 11. Juli 1897 anvender en hel Side til Emnet „50 Aar af Mormonisme i Amerika". Det giver et Uddrag af de Sidste-Dages Helliges Historie, et Brev fra Apostel Brigham Young samt et Brev fra Præsident Wilford Woodruff. Det indeholder ogsaa Portrætter af afdøde Præsident Brigham Young, Præsident Woodruff og Andre tilligemed Billeder af forskjellige interessante Steder i Salt Lake City. »New York World« er det ledende Blad i Amerika, om ikke i hele Verden, og den fremragende Plads, som det giver Emnet „Mormonisme", vil tjene til at oplyse dets mange Læsere angaaende vort Folk. I sin Anmeldelse siger Bladet: „Wilford Woodruff, Kirkens Præsident, skriver til »The World« i sit 91de Aar om det Værk, som Mormonerne have udført, og om deres fremtidige Skjæbne." Derpaa gjengives Brevet som følger:

Jeg var en af de oprindelige Pionerer. Jeg kom til Saltsødalen den 24. Juli 1847. Jeg var født den 1. Marts 1807 i Farmington, nu kaldet Avon, Hartford County, Conn. Jeg er derfor 90 Aar gammel.

Brigham Young kom ind i Saltsødalen i min Karet. Han havde været syg i flere Dage, og min Karet var den eneste, som havde en Seng.

Da vi naaede et Sted, hvor vi havde en god Udsigt over Dalen, bad han mig om at vende Kareten, hvilket jeg gjorde, saaledes at han kunde se frit over Dalen, naar Døren paa Karetens Side blev aabnet. Efter opmærksomt at have betragtet Dalen en Stund sagde han: „Det er nok, kjør frem; dette er Stedet. Jeg har set denne Dal før i et Syn".

Nogle af Pionererne vare gaaede i Forvejen og havde udhugget en Vej gjennem en Lund af Bævreasp, og efter at have naaet Dalen begyndte de at opbryde Jorden, men den var saa tør og haard, at den ikke kunde pløjes, førend den var bleven vandet. Jeg havde i min Karet et Par Skjepper Kartofler og havde besluttet ikke at spise eller drikke, før disse Kartofler vare plantede i Jorden. Med nogen Hjælp fik jeg Kartoflerne sat, og disse tillige med en Del andre, som ogsaa vare bragte med, bleve Begyndelsen til Kartoffelavlen i Utah, der siden er bleven berømt.

Vi vare paa mexikansk Grund, men vi hejsede det amerikanske Flag, som 500 af vore udvalgte Mænd paa samme Tid forsvarede i Krigen mod Mexiko. Vi begyndte straks at indhegne et Stykke Jord paa ti Acres, som vi paa tre Sider omgave med en 10 Fods Mur af ubrændte Mursten, og hvis fjerde Side dannedes af Blokhusene. Dette var til Beskyttelse mod Indianerne. Vi toge ogsaa fat paa at grave Vandgrøfter og lede Vandet fra en lille Bjergstrøm for at overrisle den forbrændte og tørstige Jordbund.

Næsten intet Andet voksede paa dette Land end Salvie-Buske, og der var neppe en hvid Mands Hus indenfor 1000 Mil (engelske).

Præsident Brigham Young begyndte i Forening med Andre at anlægge Salt Lake City. Jeg var behjælpelig med dette Arbejde. Med vor Landmaalers Kjæde og Kompas opmaalte vi den i Følge hans Plan med Gader 132 Fod

brede og krydsende hverandre i Retvinkler, og den skjønne Saltsø-Stad, som den staar i Dag, er Resultatet af disse Planer, udførte efter hans Anvisning. Gud har velsignet Landet, og denne tørre og golde Ørken er bragt til at blomstre og bære Frugt og frembringe alle Ting, som ere nødvendige for Menneskers og Dyrs Underhold. Vi have været i Stand til at opbygge behagelige Hjem og berede et attraaet Tilflugtssted for vore Trosfæller fra alle Lande og Riger. Folk fra alle civiliserede Nationer og fra nogle Lande, som endnu betragtes som uciviliserede, have været samlede til disse Bjerge, og efter megen Misforstaaelse af vore Hensigter og Bevæggrunde samt af det Arbejde, som vi have været kaldede af Gud til at udføre, ere vi og vore Medborgere af forskjellige Trosbekjendelser og Partier blevne indlemmede i den store Forening af Stater, og det er blevet tilladt os at deltage i Affærerne i vort Land, som vi elske, og at hjælpe til at opretholde den herlige Konstitution, som vi tro blev inspireret af Gud den Almægtige.

Jeg har i 50 Aar af mit Liv haft mit Hjem i Klippe-Bjergenes Dale og har gjennemgaaet alle de Besværligheder og Prøver, som staa i Forbindelse med en nylig paabegyndt Koloni og en territorial Regjeringsform. Jeg ønsker, at de Friheds-Principper, for hvilke mine Forfædre strede, skulle være herskende ikke alene i Utah, men overalt paa det udstrakte Kontinent.

Jeg tror fuldtud paa Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission. Jeg hørte ham sige til en stor Forsamling i Illinois, at dersom han var Hersker over Verden og havde Magt over Menneskeslægten, da vilde han vedligeholde Menneskets Frihed og vilde opholde enhver Mand og Kvinde i Nydelsen af deres religiøse Frihed, hvad saa end deres Anskuelser maatte være. Disse ere mine Følelser i Dag. Ved Guds Forsyn har jeg rejst mange Tusinde Mile paa begge Halvkloder og er ved hans Kraft bleven bevaret gjennem utallige Farer og alvorlige Ulykker. At jeg lever i Dag er ved hans Naade.

Jeg bærer Vidnesbyrd om, at Joseph Smith blev oprejst af Gud den Almægtige som en Profet i den sidste Husholdning og Tidernes Fylde; at han frembragte Mormons Bog og oversatte den ved Guds Gave og Kraft til Nytte for Verden i de sidste Dage. Jeg ved, at Mormons Bog er sand og en guddommelig inspireret Optegnelse. Jeg ved, at Brigham Young var inspireret af Gud til at lede de Sidste-Dages Hellige bort fra Forfølgelse og Trældom til et Frihedens Land i Bjergenes Toppe. Og jeg bærer mit Vidnesbyrd, at det System, som kaldes „Mormonisme", er af Gud og til Menneskeslægtens Velfærd og Frelse. Jeg venter ikke at blive paa denne Jord meget længere, men jeg venter at skulle gjøre Regnskab for alle mine Gjerninger og Ord for Herren, og jeg erklærer for Gud og alle Mennesker, at det Apostelskab og Præstedømme, jeg holder som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har været nedsendt fra Himlen ved guddommelig Aabenbaring i denne Tidsalder, hvori vi leve; at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og at hele Menneskeslægten ved at adlyde hans Bud kan blive frelst.

Jeg beder Gud at velsigne denne Nation og alle de Oprigtige og Ærlige af Hjertet i enhver Sekt, ethvert Parti og ethvert Land; maa Lys, Sandhed, og Frihed faa Overhaand, indtil hele Jorden er gjenløst fra Synd og Ugudelighed.

(Mill. Star.) Wilford Woodruff.

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 22. August: John Felt jun. og Joseph L. Petersen fra Huntsville, Utah.

Vi byde disse Brødre hjertelig velkommen.

Beskikkelse.

Ældste John Felt jun. beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Joseph L. Petersen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

De nulevende Utah-Pionerer.

Der lever endnu 24 Mænd af de oprindelige 143 Utah-Pionerer. Deres Navne med Fødselsaar, Fødested og nuværende Hjem ere som følger:

Navn.	Fødselsaar.	Fødested.	Bosted.
Brown, George W.	1827	New York	Charleston, Utah
Cloward, Thomas P.	1823	Pennsylvania	Payson, Utah
Curtis, Lyman	1812	Massachusetts	Salem, Utah
Dewey, Franklin B.	1829	Massachusetts	White Hills, Arizona
Eastman, Ozro F.	1828	Vermont	Idaho Falls, Idaho
Egbert, Joseph	1818	Indiana	Kaysville, Utah
Farr, Aaron F., sen.	1818	Vermont	Ogden, Utah
Flake, Green	1828	North Carolina	George Lake, Idaho
Gleason, John S.	1819	New York	Pleasant Grove, Utah
Goddard, Stephen B.	1810	New York	Fruitvale, California
Harper, Charles A.	1817	Pennsylvania	Halliday, Utah
Kelsey, Stephen	1817	Ohio	Paris, Idaho
Kendall, Levi N.	1822	New York	Mapleton, Utah
Klineman, Conrad	1815	Bavaria	Maricopa, Arizona
Norton, John W.	1820	Indiana	Panguitch, Utah
Shumway, Charles	1806	Massachusetts	Shumway, Arizona
Shumway, A. P.	....	Massachusetts	Franklin, Idaho
Smoot, W. C. A.	1828	Tennessee	Sugar House, Utah
Taylor, Norman	1828	Ohio	Moab, Utah
Thornton, Horace	1822	New York	Manti, Utah
Vance, W. P.	1822	Tennessee	Pine Valley, Utah
Walker, Henson, sen.	1820	New York	Pleasant Grove, Utah
Woodruff, Wilford	1807	Connecticut	Salt Lake City, Utah
Woodard, George	1819	New Jersey	St. George, Utah

(Mill. Star.)

Fra „Nøglen til Theologien".

III. Kapitel.

Fremskridt, Forfald og endelige Tab af Theologiens Videnskab blandt Hedningerne. Forudsigelser om dens Gjenbringelse for at indføre det Tusindaars-Rige.

Ved at vende tilbage til Kirken blandt Hedningerne finde vi, at Theologiens Videnskab med alle dens mirakuløse Kræfter, Syner, Drømme, Engle, Aabenbaring, Profeti, Helbredelse osv. var nydt overalt. Dens Kræfter vare ikke formindskede ved dens Overgang fra Jøde til Hedning. De vilde Grene, som saaledes bleve indpodede i den gode gamle Stamme, bleve straks meddelagtige i det gode Oljetræs Rod og Fedme, og paa den Maade frembragtes den naturlige Frugt.

Men Paulus, Hedningernes store Apostel, advarede dem i sit Brev til Romerne om at være forsigtige, at de ikke skulde falde bort ligesom Jøderne før dem. Han sagde — „Thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maaske ej heller spare Dig." Apostelen Johannes forudsagde ogsaa Opkomsten og det fuldstændige Herredømme af en vis mystisk Magt, et Babel af aandelig eller religiøs Forvirring, kort sagt — „Hemmelighed! Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden".

Denne Magt skulde have Herredømme over alle Nationer. Jordens Konger og Fyrster skulde være drukne af hendes giftige Vin, og Jordens Kjøbmænd skulde blive rige af hendes Yppigheds Fylde. Denne Magt skulde i Følge Profeten Daniel og Apostelen Johannes „undertrykke den Højestes Hellige", „forandre Tider og Lov", „være drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod", „ødelægge de Stærke og de Helliges Folk", føre Krig mod de Hellige og overvinde dem" indtil en bestemt Tid.

Alle disse Profetier og mange andre forudsige Hedninge-Kirkens Dom, dens Udryddelse fra Jorden og det paafølgende Forfald og Ophør af Theologiens Videnskab og af dens Kræfter og Velsignelser blandt Hedningerne.

I Forbindelse med disse Forudsigelser have vi ogsaa de mest bestemte profetiske Erklæringer af den hellige Skrift angaaende Omstyrtningen og den fuldstændige Ødelæggelse af denne samme hemmelige Magt, som havde ført Krig mod de Hellige. Dens Straffedomme ere fremsatte som meget mere frygtelige end de, der vederfaredes Jerusalem. Plager, Pestilense, Sværdet, Jordskjælv og den fortærende Ilds Flamme ville foraarsage, at hun ophører at eksistere. Da vil Guds Rige og Kristi Magt indføres. Da vil den Højestes Hellige faa Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen.

Saaledes vil den theologiske Videnskabs fordums Kræfter og Velsignelser, Kundskab og Visdom gjengives. I Opfyldelse af de foregaaende Forudsigelser forfaldt Theologien og svandt bort fra Hedningernes Midte i samme Forhold, som Kirken eller den Højestes Hellige bleve bekrigede og overvundne. I Aarhundreder og Tidsaldre har ingen Røst fra Himlen været hørt blandt Hedningerne, ikke mere end blandt Jøderne. De ere faldne „efter samme Vantros Eksempel" uagtet deres store Apostels Advarsel.

Ingen Hedninge-Profet er opstaaet

og har løftet sin Røst. Ingen barmhjertig Engel har betjent dem. Ingen Syner fra Herren. Intet Svar. Ingen Røst eller Lyd fra Himlene. Ingen Aabenbaring har brudt Stilheden af det Midnats-Mørke, som har ruget over Nationerne.

Eller, dersom en saadan Røst, et saadant Syn, en saadan Profet af og til brød frem med Jesu Vidnesbyrd, som er Profetiens Aand, da har hans Vidnesbyrd været upaaagtet af Mængden af Folket, kaldet Kristne, hans Røst stillet i Døden, eller han selv og hans Efterfølgere banlyst fra Samfundet til at vanke om i Bjergene, Skovene, Hulerne eller Ørkenerne paa Jorden, eller ogsaa vansmægte i det mørke Fængsels Ensomhed.

Tidsaldre og Aarhundreder ere svundne hen, og o, hvilke Lidelser, hvilke Marter, hvilke Taarefloder, hvilke Have af Blod, hvilke Sukke og hvilken Graad paa Jorden, hvilke Bønner i Himlen!

„Herre, Du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøver Du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?"

Ilden fortærede, Sværdet ødelagde, Helvedes Artilleri larmede, Enker og Forældreløse sørgede, Himlen græd, Hellige bade, Retfærdighed stod bestyrtet, Barmhjertighed trak sig tilbage og fældte en Taare af Blod, Engle fremstode og halv droge deres skinnende Sværd, og Guderne bestemte i højtidelig Raad en retfærdig Hævn.

Protest efter Protest, Reformer og atter Reformer, Revolutioner, Kampe, Anstrængelser af enhver Slags af kun menneskelig Opfindelse ere blevne prøvede og have vist sig at være forgjæves. Theologiens Videnskab med alle dens Nøgler og Kræfter kunne, naar de en Gang ere tabte, aldrig, i Overensstemmelse med fordums profetiske Vidnesbyrd, blive gjenbragte til hverken Jøde eller Hedning, før den fulde Tid skal komme — „Alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage"; Tiden for en mægtig Engel, at „flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk" (se Johannes Aabenbaring); Tiden for Babylons Straffedomme; Tiden for „Hedningernes Fylde"; Tiden for Gjenindpodningen af Føderne og alle de naturlige Grene af Israel.

Da og ikke før kunne Videnskaben, Nøglerne og Kræfterne af Theologien gjengives til Menneskene.

Ingen enkelt eller samlet menneskelig Handling kan erholde eller gjenbringe disse Nøgler — denne Videnskab.

En mægtig Engel holdt denne Videnskabs Nøgler til de sidste Dage; en mægtig Engel skal gjenbringe Præstedømmet, Apostelskabet, Kræfterne og Velsignelserne. En Røst fra Himlen skal aabenbare Tiden og udsende Raabet: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu".

Al Middelalderens Mørkhed, al Præstelist og Regjeringslist i alle Tidsaldre siden Apostlenes Drab, al Undertrykkelse, Forfølgelse og Misbrug af Magt, al Ødselhed og Forfængelighed paa den ene Side og al Lidelse og Elendighed paa Grund af Mangel paa Livets Nødvendigheder blandt de af møjsommeligt Arbejde udmattede Millioner paa den anden Side, al den Uvidenhed, Overtro, Vildfarelse, Strid og Kiv, som er forefaldet i Kristendommens

Navn ned til den nuværende Tid; alle have været Følgerne af Forfaldet og Tabet af Theologiens Videnskabs Nøgler og Kræfter, eller af Mangel paa Opmærksomhed overfor dem, medens de eksisterede paa Jorden.

Ej heller vil den kristne Verden opnaa synderlig Grad af Kundskab, Magt eller Enighed i religiøs Fremgang, før den opdager sit Tab af denne Videnskab og bliver sig Nødvendigheden af dens Gjenoprettelse bevidst, ydmyger sig i Støvet og byder Velkommen til et Sendebud, som kommer i Herrens Navn med Fuldmagt fra Himlen og Nøgler, overgivne ved Guds Engle — en ny apostolisk Fuldmagt, en Gjenoprettelse af Riget og Kirken og Guds Kræfter og Gaver; en ny Husholdning, almindeligt forkyndt til hele Verden med Kræfter og Tegn i sit Følge. Og det Hele fuldkommet ved den herlige Gjenbringelse af Israel og Juda til deres eget Land og Nationalitet og til Guds rette Sti, tilligemed Messias Tilkommelse med alle hans Hellige for at kuldkaste Babylon og da regjere paa Jorden.

Saadanne ere Begivenhederne, og saadan er Hjælpemidlet for de forbigangne og de nuværende Onder.

Om at dømme andre Sekter.

Den Herre Jesus Aabenbaringer til Kirken i vore Dage indeholde saadanne Oplysninger angaaende Maaden, hvorpaa Menneskeslægten vil blive dømt, at vi af alle Folk burde være de mest Frisindede. Herren har aabenbaret den trøstende Sandhed, at alle Mennesker ville blive dømte efter det Lys, som de have modtaget. Naar Menneskene synde mod Lys og Kundskab, ville de modtage Straf derfor. Men Hedninge-Nationerne, som kun vide Lidet angaaende Guds Love, ville ikke blive straffede for det, som de ikke forstaa, eller om hvilket de ikke have nogen Kundskab. Det Samme er Tilfældet med Børn. Herren har lært os, at Børn indtil en vis Alder ikke ere ansvarlige. De ville blive frelste gjennem Frelserens Forsoning, og Hedninge-Nationerne staa til Dels i samme Stilling. Eftersom vi have lært disse Principper, burde vi være meget tolerante mod Folk af andre Trosbekjendelser I Kristendommen er der megen Intolerance, som i nogle Tilfælde endog stiger til Had. Paa mange Steder er den ene Sekts Mishag mod den anden meget stor, og Historien er fuld af Tilfælde, hvor dette Had har ført til Blodsudgydelse. De Sidste-Dages Hellige have haft Erfaringer af denne Slags. Vi have set og følt, hvor grusomme Mennesker kunne være, naar de ere under Indflydelse af religiøst Had. Vor Religion har, længe før noget Forsøg er blevet gjort paa at studere den, været foragtet, bespottet og fordømt; men den er ikke den eneste Religion, som har haft denne Skjæbne. Katholikker have forfulgt Protestanter indtil Døden, og Protestanter have ligeledes paa det Grusomste forfulgt Katholikker og Dissentere.

Forfølgelserne af Kvækerne i Ny Englands Kolonier ere nu historiske, og de, som tilhøre upopulære Religioner, have altid modtaget streng Behandling af andre Sekter. Det har syntes, som om Folk troede, at de maatte straffe

deres Medmennesker for deres Kætteri i Stedet for at overlade Straffen til Herren. De have erklæret, at Folk, som troede en Religion, paa hvilken de selv ikke havde Tro, vilde gaa til Helvede; dog vare de tilsyneladende ikke tilfredse med at lade Straffen vente, til deres Medmennesker naaede dertil — de vilde ogsaa selv tilføje dem Pinsler. Dette er baade ugudeligt og grusomt. Mænd burde være villige til at lade Andre dyrke Gud, som de ønske, saalænge de ikke gjøre Indgreb i Andres Frihed eller Religion. Dersom Menneskene høre Sandheden og forkaste den, ville de blive fordømte. Frelseren sagde: „Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde."

Vore Børn burde undervises om disse Ting, at de kunde se paa Folk af andre Trosbekjendelser med Mildhed og Menneskekjærlighed. Imedens de nære disse Følelser, er det dog ikke nødvendigt, at de skulle tro deres Lærdomme eller deltage i deres Gudstjeneste. Vore Børn burde være standhaftige i deres Tro paa deres egen Religion. De burde oplæres til at søge Herren angaaende Kundskab om dens Sandhed, og for at udøve Kjærlighed og Venlighed mod Folk af andre Religioner behøve de ikke at have Samfund med dem. Herren vil dømme sine Børn, og han vil belønne eller straffe dem i Overensstemmelse med deres Handlinger.

Professor Max Muller, en fremragende Professor ved Oxford Universitet i England, skriver fornylig i et Tidsskrift om de hedenske Religioner og taler til deres Fordel. Endog blandt de vilde Nationer, siger han, findes der næsten altid en Tro paa Gud som Verdens Fader og Hersker. Dette er en herlig Sandhed; og naarsomhelst en Mand af hvilkensomhelst Religion eller uden nogen Religion staar frem og forsvarer Tilværelsen og den guddommelige Magt og Forsyn af den Almægtige, da skulde enhver sand Sidste-Dages Hellig beundre ham, hvorledes hans Anskuelser saa end maatte være i andre Retninger.

Professor Muller siger med Hensyn til de store Religioner i Verden: „Det har gjerne været Brug at udvælge et eller andet Punkt i hver af dem, som øjensynlig er fejlagtigt, og derpaa aldeles fordømme dem. Det synes at være nok at paapege, at Muhamed sanktionerede Polygami, for paa Grundlag heraf at fordømme hele hans Religion, medens det forglemmes, at alle de væsentlige Lærdomme, som den arabiske Profet forkyndte, vare de samme, som forkyndtes af Moses og Kristus — med andre Ord; vare laante fra det gamle og det nye Testamente." Han siger endvidere: „Det er vel kjendt, at Polygami som praktiseret af Muhamed var en Velgjerning mod Kvinder, som savnede en Beskytter, og som ikke kunde have levet i deres Land uden at tilhøre Nogen, uden at blive beskyttede af en Ægtefælle." „Paa samme Maade", siger han, „er Brahmaismen tilsidesat, fordi den tillader Afgudsdyrkelse, endskjønt Hinduernes Afgudsdyrkelse, i det Mindste de af oplyste Indfødte bestaaende højere Klassers, er lige saa langt fjernet fra Tilbedelse af Træ- og Stenbilleder som den mest oplyste romerskkatholske."

Dog ere disse to Religioner blevne uskaansomt fordømte, i Særdeleshed har dette været Tilfældet med Muhamedanismen. En Religion, som tros af saa mange Millioner Mennesker, kan ikke, selv om den indeholder mange Vildfarelser og falske Lærdomme, antages

at være aldeles slet og uden nogen forløsende Dyd.

Vor egen Erfaring sætter os i Stand til at dømme i denne Henseende. De Sidste-Dages Helliges Tro paa Polygami er bleven anført som Bevis paa vor Religions totale Uværdighed, for ikke at sige Ugudelighed. Den blotte Omtale af denne Lærdom har lukket Folkets Øren imod os og opfyldt deres Sind med Afsky for os og vor Religion og har ført til den Tro, at denne Lærdom udgjorde hele vor Religion.

Farisæerne i gamle Dage foragtede Alle, som ikke delte deres Tro, og vare særdeles ivrige i at faa Folk til at tro, som de gjorde. Frelseren sagde til dem: „I drage om til Vands og Lands for at vinde en Tilhænger, og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt mere end I ere." Det ses tydeligt af denne Frelserens Bemærkning, at han ikke havde nogen videre god Mening om den tilsyneladende Fromhed af dem, som vare mest højrøstede i deres Religiøsitet i hans Dage. Han ansaa Hedningerne for at være i en bedre Stilling.

Den samme Bemærkning kunde gjøres med Hensyn til dem, som leve i vore Dage. Kristendommen besidder ikke alle Dyderne alene. Mange af de hedenske Nationer kunne gunstigt sammenlignes med kristne Nationer, og uden Tvivl vilde de, naar de stedes til Dom, modtage en større Belønning, end mange Kristne anse for muligt.

(Mill. Star.)

»Deseret News« Jubilæumsnummer.

Kirkens ledende Organ »Deseret News« udgav den 24. Juli sidstleden i Anledning af Jubilæet et Jubilæumsnummer af Bladet paa ikke mindre end 36 Sider, stort Format og udstyret med talrige Illustrationer. Dette Pragtnummer er bleven rosende omtalt i den amerikanske Presse, og flere evropæiske Blade have ogsaa udtalt deres Anerkjendelse af dette Værk. Endog i Skandinavien har »Deseret News« fundet en venlig Modtagelse. I „Skånska Dagbladet" for 19. August findes saaledes under Overskriften „En Jättetidning" følgende:

„Vi have i disse Dage modtaget et Exemplar af en amerikansk Avis, der antageligt er det største Nummer af et Dagblad, som nogensinde er udgivet. Det er et Jubilæumsnummer af det i Utah udkommende Blad, »Deseret News«, udgivet i Anledning af den nu blomstrende Mormonstads Grundlæggelse for et halvt Aarhundrede siden. Bladet, som er dateret den 24. Juli, har ikke mindre end 36 Sider af det for de store amerikanske Blade sædvanlige Format. Hele Teksten optager omkring 9¾ Kvadratmetre, og Bladets Indhold svarer saaledes til et ganske stort Bind i almindelig Bogformat. Der findes, inddelt i forskjellige Afdelinger, særdeles livlige Skildringer i Ord og Billeder af Staten Utahs aandelige og materielle Udvikling i det hensvundne Halvsekel. Illustrationerne, som tælle henved et Par Hundrede, gjengive Portrætter af en Mængde Personer — fra og med den store Profet Joseph Smith —, som have været virksomme i at fremme Statens Udvikling, samt Billeder af monumentale

Bygninger og vigtigere offentlige Institutioner.

Det Hele gjør et virkeligt storslaaet Indtryk, i Særdeleshed i Betragtning af den ringe Forestilling, man i Europa har om Mormonismens sociale og religiøse Forhold og Livskraft."

Blandinger.

Kaffedrikning er en Fare, som Lægerne begynde at advare imod. Dr. Mendel i Berlin har offentliggjort nogle af ham gjorte Jagttagelser, som have været foretagne paa den grundigste Maade, idet han har haft et større Antal af Kaffedrikkere blandt de arbejdende Kvinder i Essen stadigt under sit Opsyn. Mange af disse brugte over et Skaalpund Kaffe om Ugen. De mest fremtrædende Symptomer vare Tungsindighed og ofte forekommende Hovedpine samt Søvnløshed. En Kop stærk Kaffe lindrede Hovedpinen for en Tid, men den kom tilbage, saa snart Kaffens Virkning aftog. Musklerne bleve svage, og Hænderne sitrede, naar de vare i Stilhed. Saa daarlig var deres Helbredstilstand, at de ikke vovede at ophøre med Kaffedrikningen af Frygt for, at de skulde dø.

Uvejr. Søndag den 8. August drog et voldsomt Uvejr over Landet; særlig blev Jylland hærget. Lynet slog ned paa mange Steder, og stor Skade anrettedes. Desværre gik ogsaa Menneskeliv tabt, idet fire Personer dræbtes af Lynet.

Oversvømmelser. I Slutningen af Juli og Begyndelsen af August har der fundet store Oversvømmelser Sted paa forskjellige Steder i Tyskland, Østrig og Rusland. Stor Skade anrettedes, og mange Menneskeliv gik tabt.

En frygtelig Ulykke hændte den 6. August i Rustschuk, Bulgarien, idet et Patronmagasin sprang i Luften, hvorved omtrent 130 Mennesker dræbtes.

Den spanske Ministerpræsident, Canovas del Castillo, blev den 8. August myrdet af en italiensk Anarkist.

Indhold.

Utahs Pioner-Jubilæum 353
Dronning Victorias Regjering ... 357
De forvende Skrifterne 358
Red. Bem.:
Præsident Woodruffs Vidnesbyrd til »The World« 360
Ankomst 362
Beskikkelse 362
De nulevende Utah-Pionerer... 362
Fra „Nøglen til Theologien".... 363
Om at dømme andre Sekter..... 365
»Deseret News« Jubilæumsnummer 367
Blandinger 368

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.